

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

1925—1935.

Tíz esztendő, milyen kevés idő a nagy mindenségben! Az emberiség halad tovább, az idő kereke forog feltartóztathatatlanul... És mégis, milyen sok tíz esztendő, ha beletekintünk a magunk szűk világába! A ma még kicsiny gyermek, ki még alig gögicsél, tíz év múlva már sejteti a jövőndő minden ígérétét. Ki ma ifjú, tíz év előtt homokban játszadozó gyermek volt. És hányan, hányan vannak ma már a sír ölén azok közül, akik tíz év előtt velünk indultak, velünk örültek!...

Kezemben van a Fénysugár tíz év előtt megjelent első száma. Aki a Beköszöntőt írta, Pauer Irma megboldogult főnökasszonyunk, ma már az örökkévalóságban van és odafent imádkozik azért, amit idelent olyan nagyon a szívében hordozott. „Kis lapunkat is azzal a hő óhajtással bocsájtjuk útnak — teljesítsen fény sugar-szolgálatot. Legyen megszólaltatója annak, ami szíveinket áthatja, és ahová bizonyágtételünket élőszóval nem vihetjük el, beszéljenek helyettünk a nyomtatott betűk.” Ez volt a vágyódásunk tíz év előtt, és ugyanaz most is. Az elmúlt tíz év alatt hosszú utat tett meg a Fénysugár; sok országot bejárt, várost, falut. Beköszöntött előkelő házak szépen berendezett szobáiba, falusi, fehérre meszelt házakba, tanyai házikókba, elhagyott kis viskókba, nyomortanyák pincelakásaiba... Vajjon hogyan fogadták? Tudott-e fény sugar szolgálatot teljesíteni? Tudott-e világosságot, fényt, meleget vinni a betegágyon senyvedőknek, tudta-e megvigasztalni a csüggetegeket, kétségkedőket? Tudott-e szegényeknek Evangéliumot hirdetni, a töredelmesszívűeket a gyógyuláshoz közelebb segíteni, tudott-e foglyoknak szabadulást hirdetni, a vakok éjszakájába fényt vinni, tudott-e... fény sugar lenni? A feleletet erre azok, és csak azok tudják megadni, akiknek az volt. Ez a kérdés a szívhez szól, és csak az felelhet rá!

Imádkozva készült a tíz év minden lapja, imádság kísérte útjára, és tovább is imádkozunk érte, hogy ebben az új évtizedben is továbbra is több melegséget, több fényt és világosságot vihessen oda, ahol fény sugar volt, és eljuthasson és „fény sugar” lehessen ott is, ahová eddig nem juthatott.

Dr. F. M. d. ft.

EGY FÉNYSUGÁR.

Egy fényugár, mely áthatol
A bús, nehéz homályon,
Egy fényugár, mely rád hajol,
Ha ég a szíved, fájón.

Egy fényugár, mely simogat,
Ha minden ember bántna,
Egy fényugár, mely rámutat
Az egyetlen Barátra

Egy fényugár csak, — ám elég,
A szíved lánggra gyúlad,
S tüzében, íme összeég
Minden gonosz indulat.

E fényugár amint kigyúl,
Fényt hint élted útjára...
E fényugár az égi Ur
Arcának egy sugára.

E fényugárt bocsásd be hát
Szívednek rejtekébe,
E fényugár, amit megád:
Öröm, boldogság, béke.

Bujdosásomnak számát jól tudod, szedd tömlődbe könyveimet! Avagy nem tudod-e azoknak számát? Zsolt. 56 : 9.

Az »Unnekirálynő« című jelenetben láttam az ó-évet. Egyik kezében már alig pislogó mécsét, a másik kezében nagy, nehéz korsót, tele könnyel, tartott. Alig bírta emelni, úgy telesírták az emberek. Valóban, mennyi könny, mennyi fájdalom van ezen a világon! Ha körülnézünk, alig látunk egyebet. Pedig ez még csak az, amit látunk. De hány rejtett könny, mennyi titkos bánat van, amiről nem tudnak az emberek, csak Isten, aki mindent lát és tud!

Azonban Isten nemcsak jól látja a mi szenvedésünket, könnyeinket, hanem tudja azoknak a számát is. Nem hatalmas vigasz, kibeszélhetetlen szeretet az, hogy Isten ilyen közel van hozzánk, amikor szenvedünk? Gondoljunk csak az Ur Jézusra, akiről többször olvassuk Isten Igéjében, hogy sírt. Ő tudja jól, hogy mi a szenvedés. Hasonlóvá lett hozzánk mindenben, hogy tudjunk teljes bizalommal Hozzá fordulni minden körülmények között. Akármilyen legyen is az, ami nehéz, amiért sírunk, Nála megvigasztalódhatunk.

Hogyan van mégis az, hogy

olyan kevesen — talán te sem — tudnak megvigasztalódní? Ugy vagy, mint Mária Magdolna, amikor sírva kereste az Urat, és amikor ez ott állt előtte, nem ismerte meg, azt gondolta, hogy a keretész az. A könnyei eltakarták szemei elől Jézust. — Óh, tekints fel és lásd meg, még mindig ott áll melletted az Ur! Várja, hogy a szenvedésekben a könnyeiden keresztül megismered-e Őt, mint Megváltódat!

Vannak könnyek, amelyek különösen drágák és értékesek Isten előtt: a bűnbánat könnyei. Akik ezeket hullatják, azokról azt mondja az Irás, hogy boldogok, mert megvigasztaltatnak. Mihelyt megismerted Jézust, megismered bűneidet is. És tudsz majd sírni is felettük. S akkor megvigasztalóddol, mert Jézus megbocsát. Megtapasztalod milyen gyöngéden tudja letörölni minden könnyedet, hogyan vesz el minden bánatot, és ad örömet és csodálatos békességet neked.

Valóban: az Urnak gondja van könnyeidre is. V. H. d. t.

Vigyázzatok, azt kiáltják
 Az őrállók, s zengjen imádság
 Sion, közlög a nagy király!
 Éjféli immáron az óra,
 Ajkuk megnyílik égi szóra,
 Szűzek serege készen állj.

Fénysugarak az 1935-iki év számára:

Mert ha élünk, az Urnak élünk;
 ha meghalunk, az Urnak halunk
 meg. Azért akár éljünk, akár hal-
 junk, az Uréi vagyunk.

Pál apostol a Rómabeliekhez.

—O—

Bárhogy tomboljon is a tenger,
 a sziklát, amelyen állunk, nem
 moshatja el. Chrysostomus.

—O—

Vivet! vivet! azaz Ő él!

Dr. Luther Márton.

—O—

Neked akarom magamat, én
 legfőbb kincsem, adni, hogy a
 tied legyek. Gerhard Pál.

—O—

Közel van az Ur minden őt
 hívóhoz, mindenkihez, aki hűség-
 gel hívja Őt.

Zsoltár 145:18.

Csak egy örömöm van, csak Ő,
 csak Ő!

Zinzendorf.

—O—

Kérjetelek és adatik néktek; ke-
 ressetek és találtok; zörgessetek és
 megnyittatik néktek. Máté 7:7.

—O—

A szivárványhíd.

Első újév volt Trianon után.
 A nagyok szája szomorút beszélt.
 A szivekben bágyadt remény ha élt,
 fázós veréb volt csupaszágú fán.

Ó-templomunk mellett haladtam át.
 Szállt szerteszét gyerektekintetem
 s egyszerre im, a téli bús egen
 valami színes, szép csodát talált.

Szivárvány volt. Nézett biztatva rám.
 Egy pillére Isten szívéen pihent
 csillagos, távol magasokba' fent.
 A nászik . . . tán a házunk udvarán.

Mire hazáig értem, lelkemen
 édes reményről kicsi dal zenélt;
 hirdettem a szivárványt, a reményt,
 Isten jelét szürke újév-egen.

Azóta újév anyyi, anyyi volt...
 Szivárványcsoda mégse jött velem.
 Nem mosolygott a kegyelem jele.
 Szürkén borult fölénk az égi bolt...

S talán haladnék a homályon át
 sírva, szívem dermesztené a fagy,
 ha nem ismerném Jézust. Őt, a nagy
 minden újévi szivárványcsodát.

De az ő neve vonja a hídat
 Isten szívetől embersorsomig,
 bűnös voltomtól szent irgalomig!
 Dúlhat a mélyben a sátáni had:

félelem, kétség... zajonghat vadúl,
 nyúlhat fenyegetőn a lelke mér!
 Fel a szivárványhídig el nem ér!
 S haladok, indulok — bántatlanul.

Belák Erzsébet.

Hogy volt? — Hogy lesz?

Sűrű éjszakai sötétség. Az el-
lenséges földön néma csend. Egy
csapat katona halad előre az éj-
be. Hogy lesz tovább, veszélyes-e
az út, amelyen járnak, mit rejt ma-
gában a következő óra? Az éjszaka
egyre sűrűbb. Nem tehetnek mást,
lépésről-lépésre haladnak előre. —
Mi emberek a jövőbe nem látha-
tunk. A jövő egyedül Isten kezé-
ben van. Minden emberi kísérle-
tezés, próbálkozás, amely felleb-
benteni akarná a jövőndő titkos
fátyolát — balgaság! Sokaknak
élete hasonló ama katonakéhoz,
akik semmi bizonyosat nem tudva
indulnak el a sötét éjszakába. Re-
megve várják a következő napot,
amely előre nem sejtett borzalma-
kat hozhat magával.

»A jövőndőt akarod tudni?« —
kérdézi Isten. »Nem, számodra az
nem volna jó. Kétségbeesnél, ha
egyszerre látnál mindent. Jobbat
ajánlok néked: »Az én orcám előt-
ted jár, hogy vezessen téged.« Ez
az, amire szükségünk van ebben
az új esztendőben. Isten vezetését
az Ő Igéjében találhatjuk meg.
Aki a Bibliát engedelmes szívvel,
imádkozva olvassa, azt Isten veze-
ti. Isten vezetése alatt pedig bát-
ran, megvigasztalódva nézhetünk
a félelemmel és gonddal teljes jö-
vőbe. Így tudhatjuk teljes bizo-
nyossággal az új esztendőnek már
a küszöbén is, hogy az utolsó na-
pon hálára és dicsőretre nyílik
majd a szívünk és az ajkunk.

»Utat mindig találsz te,
Van eszközöd elég,
Áldás van, hol munkálsz te
És fény, amerre mégy.«

Ha azért ti gonosz létekre tud-
tok a ti fiaitoknak jó ajándékokat
adni, mennyivel inkább ad a ti
mennyei Atyátok jókat azoknak,
akik kérnek tőle?! Máté 7:11.

Ez minden . . .

Miután a híres Saladin Egy-
ptomot legyőzve az ország szultánja
lett, kénytelen volt magát egy ná-
lánál hatalmasabb uralkodónak, a
halálnak megadni. Halála előtt
magához hívatta fővezérét és meg-
parancsolta néki, hogyha meghal,
hordoztasson keresztül az országon
halottas ruhájából egy darabot és
mondja az embereknek: »Látjátok,
ez minden, amit Saladin, a nagy
győző, minden dicsőségből a túl-
világra magával vihet.« E világ
dicsősége, gazdagsága, gyönyörű-
sége, élvezete az övé volt s most
nem maradt egyéb a halotti kön-
tösnél. Lelkének minden földit le-
vetkőzve kellett megjelennie Bí-
rája előtt.

Milyen széles?

Messze földön, idegen országban
házat akarom építeni. Ilyen eset-
ben különösen hálás az ember, ha
Isten hűséges barátot és jó szom-
szédot ad. Nekem is adott egy
öreg afrikai négerben, aki jó ta-
nácsával igazi segítségnek bizo-
nyult. Az alapkőletétnél megkér-
deztem az öreget: »Az ajtó milyen
méretű legyen?« Megkaptam a fe-
leletet: »Olyan szélesnek kell len-
nie, hogy a koporsó kiférjen.«

Azóta több házban laktam, sok
szépet láttam, de afrikai barátom
szavát nem felejtettem el. Minden
új lakásom ajtajánál megállított
a kérdés: »Elég széles-e arra, hogy
a koporsó kiférjen?« Több békes-
ség, boldogság lakoznék házaink-
ban, ha a halál és örökkévalóság e
kérdését szemünk előtt tartanók.

„Élted rövid . . .

Jóhírű orvos városbájában ültem. Egy középkorú, jólöltözött úr beszélgetésbe kezdett. »Tulajdonképen nevetséges, hogy idejöttem« — mondotta. »Csekélység az egész, magától is elmúlnék, feleségem azonban nem tágított — ilyen az asszonynépség — el kellett, hogy jöjjenek.« Néhány pillanattal mulva reá került a sor. A tanácskozás soká tartott, végre megnyílt az ajtó. A férfi kilépett, halotthalvány volt, homloka verejtékes, mintha halálos ütés érte volna. Még egyszer az orvoshoz fordult: »Doktor úr, ön bizonyos a dolgában, semmi sem segíthet?« »Az ön betegségére még nem találtak fel gyógyszert.« »És meddig?« Pár pillanattig csend lett. — »Két hónap. De üljön le, hozok vizet.« »Nem, nem.« Az ajtó felé sietett, miközben ajka öntudatlanul mormogta: »Nincs időm, nem lehet. Csak két hónap.« Később hallottam, hogy a jelzett időre meg is halt. Gyakran gondoltam rá, milyen sok tennivalója lehetett, mindent elvégezni, Istenhez közelebb jutni. Csak rövid 60 nap! Hogyan számolhatta az órákat, a perceket!

Életünk az örökkévalósághoz mérve igen-igen rövid. Mózes a folyamhoz hasonlítja, amely gyorsan továsiet; éjszakához, amelyet keresztülalszunk; a fűhöz, amelyet reggel zöld és estére elszárad; a madárhoz, amely tovarepül. (90. zsolt.) A zsoltáriró tényérnyinek mondja. (39. zsolt.) Mit tegyünk, hogy ezt a rövid életet jól kihasználhassuk? Gondoljunk gyakran arra a férfira, akinek már csak 60 nap adatott és készülünk el naponkint a halálra, a végtelen örökkévalóságra. Mit jelent ez? Ha még nem ismered az Urat, térj

meg! Kérd a Szent Lelket, világosítsa meg előtted bűneidet. Bánd meg és kiálts Istenhez segítségért. Ha ezt szent komolysággal teszed, Isten megbocsát neked. Ha pedig hit által, Jézus Krisztus vérében már bűnbocsánatot találtál, akkor az Ur erejével új életben járj! Fordulj el minden bűntől, és térj teljes szívvel Istenhez! Maradj Vele közösségben, kutass naponkint Isten Igéjében, hogy Őt mindennap jobban megismerhesd. Gyakorolj szeretetet azokkal szemben, akik rád vannak bízva, hogy ők is Isten szolgálivá legyenek. Így áldjon meg bennünket az Ur ebben az új esztendőben és készítse el az örök dicsőségbe való bemenetelre.

Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, amelyet vévén az asszony, három mérce vízbe elegyít, mígnem az egész megkele.
Máté 13:33.

A mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez.

Fil. 3:20—21.

Szeretettel felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét a most már VIII. évfolyomában megjelenő 1935. évi bibliai leszakító naptárunkra. Kérjük, hogy aki még nem ismeri, vagy a jövő évre még nem rendelte meg, kiadóhivatalunknál minél előbb megrendelni szíveskedjék. A naptár az év minden napjára rövid bibliamagyarázatot és megfelelő történeteket tartalmaz. Ára vászonkötésben, könyvalakban 1'60, leszakítható tömbalakban háttalpal 1'40, háttalpal nélkül 1'20 P.

Újévi kívánságok.

Ó-év estéjén nálunk az a szokás, hogy családi körben együtt ülve végigtekintünk az elmúlt év áldásain, ajándékain. Azután ki-ki elmondja, hogy mit óhajt és kér az új esztendőre Istentől. Ez a számvetés sok csodálatos tapasztalatot nyújt és utána olyan természetes, hogy szívünk és ajkunk hálaimát mondjon Annak, aki pásztorunk volt és megelégitett minket az elmúlt esztendőben és akire reá bízhatjuk magunkat és ügyünket a jövőben is.

A következőkben az Ev. Mohamedán Misszió Assuanban dolgozó orvosnője, újévi kívánságait szeretnők közölni. Bizonyára lesznek olyanok, akik segítenek néki abban, hogy ezeket megkaphassa. Adjuk néki a szót: Nagy szüksége lenne kórházunknak gyermekágyakra. Mostanáig helyes kis barna csecsemőink és gyermekeink, a felnőttek ágyaiban feküdtek. Ha édesanyjuk éjjel és nappal nem kuporogna mellettük, már gyakran legurultak volna. Mennyivel könnyebben menne ápolásuk és tisztántartásuk, ha rásós ágyban feküdnének. Sőt, akkor anyjuk nélkül is fel lehetne venni őket, ami nagy könnyebbséget jelentene nekünk, mert ezek az anyák mindent jobban tudnak, mint az orvos és az ápolók.

Nagyon szükséges volna a kötszerek számára egy gőzsterilizátor. A nyílt spirítus-sterilizátor, már nem felel meg a sebészet mai követelményeinek. — A régi műtőasztal sem, amelyet nem lehet beigazítani.

Azonban van ennél fontosabb kívánságunk is. Nem régen meglátogattam Kairó közelében egy angol missziói kórházat. Ott azt láttam, hogy némely ágy fölött

egy-egy város, vagy személy neve volt kiírva. A 3-as számú ágy fölött pl. ez állott: »Daisy«. »Mit jelent ez?« kérdeztem az orvosnőtől. Erre elmondta, hogy ezzel az ágygal kapcsolatosan már sok csodálatos tapasztalata volt. A betegek, akik benne feküdtek, mindig különösen szép »eset«-ek voltak. Nemcsak meglepő hamar gyógyultak meg és szinte játszva állották ki a legsúlyosabb operációkat, hanem fogékonyak voltak lelki kérdésekben is. Mikor a kórteremben közben evangélium-ellenes volt a hangulat és a betegek minden közeledést elutasítottak, a hármasszámú ágy betegei nem tartottak a többivel. Az évek folyamán többen közülük megnyitották szívüket a Megváltó előtt és odaadták magukat Néki. »Mikor ebben az esztendőben Angliában jártam,« — folytatta az orvosnő, — »megértettem, miből származik ez az áldás. Egy családhoz voltam hivatalos, amely arról ismeretes, hogy nagyon szereti a missziót. Megfűdtam tőlük, hogy legidősebb gyermeküknek, »Daisy«-nek születésekor alapítványt tettek a missziói kórházban és azóta mindig imádkoznak azokért a betegekért, akik abban az ágyban fekszenek.« Az a mi assuani kórházunk számára leghőbb kívánságunk, sokkal sürgősebb, mint a fentiek, hogy az imádkozók tábora vegyen körül minden egyes betegágyat.

Egyesek bizonyára a gyermekekre gondolnának, akiknek nyomorúsága leírhatatlan. Mások a kítaszított asszonyokat vennék a szívükre. Vannak európai betegeink is. Milyen jó volna, ha ez a kívánságunk teljesülne! Akkor bizonyára megérhetnénk azt a nagy örömet, hogy drága emberi lelkek az Islamból is hazatalálnának az atyiaházba.

Tudakozzátok az Írásokat!

Jan. 1. Luk. 2:21. Gal. 3:23—29. Luk. 4:16—21. Róm. 8:24—32. Esaiás próféta évszázadokká előre világosan megrajzolta az eljövendő Messiásnak a képét. S Jézus ráismer a képben önmagára; az Írás beteljesedett. Így teljesedik be Isten ígéjének minden ígérete, Isten gyermekeire az áldás, a hitetleneken az ítélet. Boldog, aki az újévnek abban a tudtban idu neki, hogy ő azok közé tartozik, akik az áldást öröklík. Azok nem félnek, bármit hozzon is ez az esztendő. Ezek közé tartozol-e?

Jan. 2. Márk. 1:1—13. Róm. 1:1—15. Milyen fontos feladat volt Pál apostol számára az imádkozás! A gyülekezeteket, amelyeknek létrejvetelében Isten kezében eszköz volt, ott kellett hagynia, hogy újabb és újabb helyeken vessen alapot keresztyén gyülekezetek számára. Az így otthagytott gyülekezeteket csak ritkán látogathatta meg, a levélírás sem volt még abban az időben olyan egyszerű dolog, mint most. De fölfelé, Isten szívéhez, mindig nyitva volt az út, s Pál ezt az utat sokszor megjárta, vívén föl imádságaiban szeretett keresztyén testvéreit. S mivel imádságában bizonyára gyakran beléfonta azt a kérését, hogy személyesen is meglátogathassa őket, bizó hittel meri ezt is kilátásba helyezni a római testvéreknek.

Jan. 3. Márk 1:14—28. Róm. 1:16—25. Pál nem szégyenli a Krisztus evangéliumát, mert tudja, hogy ez az egyetlen erő, amely a bűnös embert kiragadhatja a pusztulásból. Hogy a bűnöknek milyen rettenetes fertőjébe nyert már bepillantást, az kítűnik épen ezekből a versekből. Pál tudja, hogy a bűneikben élő emberekben Istennek haragja van, azt is tudja, hogy Krisztus megváltotta őket a bűn hatalmából, ha hajlandók ezt hittel elfogadni. Ez az evangélium, az örvendetes izenet, amelynek hirdetésére elkötelezve érzi magát.

Jan. 4. Márk. 1:29—45. Róm. 2:1—11. Iténi csak Istennek van joga, s ő megítéli mindnyájunkat. A megítélés még nem elítélés, csak felfedezése a bűnnek, s fölszólítás annak elismerésére, megbánására és elhagyására. De aki erre nem hajlandó, hanem ellenáll Isten felszólításának az el fog ítéltetni, akárki legyzen is vallásra, nemzetségre, társadalmi állásra, műveltségre vagy bármire nézve is. Isten

előtt nincs személyválogatás. Mindenkinék meg kell térnie. Jöcselekedeteink is ezen az alapon fognak megítéltetni: hitből fakadtak-e vagy sem? Az igaz ember hitből él.

Jan. 5. Márk 2:1—12. Esaiás 2:2—5. Ez a felszólítás abban az időben a zsidó népnek szólt, ma így mondhatnánk: »Keresztyének, járjunk az Urnak világosságában!« Mint ahogy akkor Jákób házából kellett kiáradnia a világosságnak a pogányokra, úgy kellene ma a keresztyénekből kiáradnia a világosságnak, a pogányokra, és pedig azokra is, akik bár névszerint keresztyének, de igazság szerint pogányok. Azoknak, akik az Uréinak vallják magukat, kellene igazán az ő világosságában járniok. De vajjon úgy van-e mindig?

Jan. 6. Máté 2:1—12. Esaiás 60:1—6. Máté 3:13—17. II. Kor. 4:3—6. A Krisztus arcán ott ragyogott föl először az Isten dicsősége ismeretének a világosság, mikor mint kicsiny gyermek feküdt a betlehemi jászolban. Bizonyára látták ezt a világosságot a napkeleti bölcsek, azért örvendeztek olyan nagy örömmel. S a megfeszített és feltámadott Krisztus lelki arcáról most még dicsőségesebben ragyog ez a világosság mindenkinék a szívébe, aki engedi, hogy Isten megnyissa a lelki szemeit, s aki kítárja a szívét az előtt a világosság előtt.

Jan. 7. Zsolt. 123. 124. Róm. 2:12—24. Mennél többet tud valaki Istenről és az ő akaratáról, annál nagyobb rajta a felelősség, hogy ezt az akaratot betölti-e. Azoknak az életét, akik magukat hívó keresztyéneknek vallják, nagyon figyelik a névleges keresztyének, s ezeknek a lélkében nagy kárt okozhat, ha a hívők életében méltán botránkoznak meg. Isten gyermekeinek semmi olyant nem volna szabad megtűrniök az életökben, ami ezt a méltó megbotráncozást előidézheti.

Jan. 8. Márk. 2:13—28. Róm. 3:1—20. Pál apostol mintegy párbeszéd alakjában igyekszik itt megértetni azt, amit mondani akar. Az ő-ember verseng itt az új-emberrel. Az ő-ember — itt a magát igaznak tartó zsidó, ma pedig a magát igaznak tartó keresztyén — akarja a maga igazságát kimutatni, s Isten igazságtalannak nyilvánítani, ha őt bünteti. A megnyílt szemű új ember látja, hogy minden ember bűnös, tehát ő is ez, s épen

a törvény, amelyet jól ismer, hozzá napfényre a bűneit, mert ha őszinte, akkor be kell vallania, hogy nem tett eleget, s nem is tud eleget tenni a törvénynek.

Jan. 9. Márk 3:1—19. Róm. 3:21—31.
A törvény által megítélt és kárhoztatott ember számára hirdeti itt a Szentírás a szabadulás egyetlen útját, a Jézus Krisztusban való megigazulást hit által, ingyen kegyelemből. Tudott volna-e ilyent ember elgondolni? Nem, ez csak a mennyei Atya szívéből indulhatott ki. Tudott volna-e ember ilyen megváltást véghezvinni? Nem, ezt csak az Isten Fia vihette véghez. Szilárd fundamentum az, amely vetetett, nem ingadozó emberi gondolatok és cselekedetek, hanem örök-érvényű, szilárd, isteni köszikla, amelyre hittel állhatunk.

Jan. 10. Márk 3:20—35. Róm. 4:1—8.
Ábrahámot a hívők atyjának nevezi az Írás. Ő volt az első, aki olyan feltétlenül hitt Isten szavában, hogy mikor minden arra látszott mutatni, hogy Isten nem állítja be az ígérését, még akkor sem rendült meg a bizalma, s volt bátorsága engedelmeskedni és áldozatot hozni. Az ilyen hit igazá teszi az embert Isten előtt. Bűne megbocsáttatik és elfedeztetik. S ma már nem tőlünk kéri Isten az áldozatot. Ő hozta meg azt, mikor Szent Fiát halálra adta. Tőlünk csak hitet vár.

Jan. 11. Márk 4:1—20. Róm. 4:16—25.
A hit nem olyan levegőben lógó valami, amivel aztán tetszés szerint bele lehet kapaszkodni akármibe, mint sokan hiszik. Üdvözítő hit csak az, amelyik Isten kegyelmét ragadja meg, amely Jézus Krisztusban jelent meg számunkra. Mint ahogy Ábrahám hitt Isten ígérétében, úgy kell nekünk hinnünk abban, hogy Krisztus kereszthalála a mi üdvösségünknek alapja és egyetlen útja.

Jan. 12. Márk 4:21—41. Zsolt. 122.
Milyen szépen egyesül ebben a zsoltárban a hazaszeretet Isten szeretetével! A hívő zsidó nemcsak azért szereti Jeruzsálemet, mert az ő hazájának fővárosa, hanem azért is, mert ott van a templom, Isten szentséges jelenlétének helye. Nemcsak nagyhangú frázisokban ad kifejezést Jeruzsálem iránt való szeretetének, hanem imádkozik is érte, békességet és csendességet kér számára. Nem jobb volna-e a magyar

hazában is kevesebb beszéd és több imádság?

Jan. 13. Luk. 2:41—52. Róm. 12:1—6. Ján. 1:35—42. II. Kor. 6:14—7:1.
Az a szakitás, amelyről itt szó van, csak a hitnek alapján történhetik. A hitnek gyümölcse ez, nem pedig érdemszerző cselekedet; mint sokan tévesen hitték pl. a középkorban, de tévesen hiszik még ma is. Az ilyen szakitás a világgal felfuvalkodottá tesz, míg ha ez a hitnek gyümölcse, akkor épít. (I. Kor. 8:1.) Aki érdemet lát abban, hogy ő másképpen él, mint más emberek, az felülről néz le a világra és ítélkezik. Akinél az elszakadás a hit gyümölcse, az alázatos marad és szolgál.

Jan. 14. Zsolt. 125. 126. Róm. 5:1—11.
Boldog ember az, aki ismeri azt a gyönyörűséges láncolatot, amelyet a Szentírás itt felsorol. A hit által való megigazulásból indul ki minden, de mint a lánecnak a gyűrűi kapcsolódnak egymásba a felséges lelki kincsek: Istennel való békesség, békétérés, tapasztalat, reménység. Mindezek a Szent-Lélek ajándékai, amelyek kitöltetnek annak a szívébe, aki elfogadta a Megváltót. Óh, miért zárja el oly sok ember a szívét ez elől a boldogság elől!?

Jan. 15. Márk 5:1—20. Róm. 5:12—21.
Ádám bűne elhatott az egész emberiségre: mindnyájan vétkezünk. De a Krisztusban megjelent kegyelem is elhat az egész emberiségre: mindnyájan megigazulhatunk, ha őbenne hiszünk. Miért maradnánk meg inkább a bűnben és választanók ezáltal az örök halált, mikor elfogadhatjuk a kegyelmet és ezáltal az örök életet? Nem könnyű-e a választás óh emberi lélek?

Vargha Gyuláné.

Megtanulni, hogy mit akar nekünk Isten mondani a szükség által, fontosabb, mint abból kikerülni.

Hudson Taylor.

—O—

Nem azáltal üdvözülünk, amit mi teszünk az Urért, hanem az által, amit az Ur tesz miértünk.

—O—